

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ

Парох: **о.Тарас Свірчук, ЧНІ**

Сотрудник:

о. Богдан Хрущ, ЧНІ

Дяк та диригент церковного хору:

Михайло Стащишин

Pastor:

Rev. Taras Svirchuk, CSsR

Assistant pastor:

Rev. Bohdan Khrushch, CSsR

Cantor & choir director:

Michael Stashchyshyn

**Marriages & Baptisms by
appointment only**

Address: 719 Sanford Ave.,
Newark, NJ 07106-3628

Phone: (973) 371-1356

Web site: www.stjohn-nj.com

E-mail: stjohn-nj@outlook.com

Facebook: St. John Ukrainian
Catholic Church Newark NJ

YouTube: St. John UCC Newark NJ

Preschool: (973) 371-3254

“Бо Я—Господь, твій Бог, Я держу тебе за правицю, Я тобі говорю: Не бійся, Я тобі допомагаю”

- Isaï 41: 13.

“For I, the LORD your God, hold your right hand; it is I who say to you, “Fear not, will help you.”

- Isaiah 41:13

Seventh Sunday after Pentecost

Troparion, tone 6: Angelic powers were upon Your tomb* and the guards became like dead men;* Mary stood before Your tomb* seeking Your most pure body.* You captured Hades without being overcome by it.* You met the Virgin and granted life.* O Lord, risen from the dead,* glory be to You!

Glory be to the Father and to the Son and to the Holy Spirit.

Kontakion, tone 6: With His life-giving hand* Christ our God, the Giver of life,* raised all the dead from the murky abyss* and bestowed resurrection upon humanity.* He is for all the Savior,* the resurrection and the life, and the God of all.

Now and for ever and ever. Amen.

Theotokion, tone 6: Undaunted patroness of Christians,* O steadfast intermediary with the Creator,* turn not away from the suppliant voices of sinners,* but in your kindness come to help us who cry out to you in faith.* Be quick to intercede, make haste to plead,* for you are ever the patroness of those who honour you, O Mother of God.

Prokeimenon, tone 6: Save Your people, O Lord,* and bless Your inheritance.

verse: Unto You I will cry, O Lord, my God, lest You turn from me in silence.

Epistle: A reading from the Epistle to the Romans (15: 1-7)

Brethren, we who are strong ought to put up with the failings of the weak, and not to please ourselves. Each of us must please our neighbor for the good purpose of building up the neighbor. For Christ did not please himself; but, as it is written, "The insults of those who insult you have fallen on me." For whatever was written in former days was written for our instruction, so that by steadfastness and by the encouragement of the scriptures we might have hope. May the God of steadfastness and encouragement grant you to live in harmony with one another, in accordance with Christ Jesus, so that together you may with one voice glorify the God and Father of our Lord Jesus Christ. Welcome one another, therefore, just as Christ has welcomed you, for the glory of God. .

Alleluia, tone 6:

verse: He who lives in the aid of the Most High, shall dwell under the protection of the God of heaven.

verse: He says to the Lord: You are my protector and my refuge, my God, in Whom I hope.

Сьома Неділя по Зісланні Св. Духа

Тропар воскресний, глас 6: Ангельські сили на гробі твоїм* і ті, що стерегли, змертвіли* і стояла Марія у гробі,* шукаючи пречистого тіла твого.* Полонив Ти ада, та не спокусився ним,* зустрів еси Діву, даруючи життя.* Воскреслий з мертвих Господи, слава Тобі.

Слава Отцю, і Сину, і Святому Духові.

Кондак, глас 6: Життєначальною долонею* умерлих із мрячних долин* Життєдавець воскрес усіх – Христос Бог,* воскресення подав людському родові.* Він бо всіх Спаситель, воскресення і життя, і Бог усіх.

І нині, і повсякчас, і на віки віків. Амінь.

Богородичний, глас 6: Заступнице християн непостидна,* молитвенице до Творця незамінна,* не погорди голосами молінь грішників,* але випередь як благає з поміччю нам, що вірно співаємо Тобі:* поспішиш на молитву і скоро прийди на моління,* заступаючи повсякчас, Богородице, тих, що почитають Тебе.

Прокімен, глас 6: Спаси, Господи людей твоїх і благослови насліддя Твоє.

стих: До Тебе, Господи, взиватиму, Боже мій, щоб не відвертався Ти мовчки від мене.

Апостол: До Римлян послання святого апостола Павла читання (15: 1-7)

Браття, ми, сильні, мусимо нести немочі безсильних, а не собі догоджати. Кожний із нас нехай намагається догодити ближньому: на добро, для збудування. Бо й Христос не собі догоджав, а як написано: "Зневаги тих, що тебе зневажають, упали на мене." Все бо, що було написане давніше, написане нам на науку, щоб ми мали надію через терпеливість й утіху, про які нас Письмо навчає. Бог же терпеливості й утіхи, за прикладом Христа Ісуса, нехай дасть вам, щоб ви між собою однаково думали за Христом Ісусом; щоб ви однодушно, одними устами славили Бога й Отця Господа нашого Ісуса Христа. Тому приймайте один одного, як і Христос прийняв вас у Божу славу .

Алилуя, глас 6:

стих: Хто живе в помочі Всевишнього, під покровом Бога небесного оселиться.

стих: Скаже Господові, заступник мій еси і прибіжище моє, Бог мій, і надіюся на нього.

Gospel: Matthew 9: 27-35

At that time, as Jesus went on from there, two blind men followed him, crying loudly, "Have mercy on us, Son of David!" When he entered the house, the blind men came to him; and Jesus said to them, "Do you believe that I am able to do this?" They said to him, "Yes, Lord." Then he touched their eyes and said, "According to your faith let it be done to you." And their eyes were opened. Then Jesus sternly ordered them, "See that no one knows of this." But they went away and spread the news about him throughout that district. After they had gone away, a demoniac who was mute was brought to him. And when the demon had been cast out, the one who had been mute spoke; and the crowds were amazed and said, "Never has anything like this been seen in Israel." But the Pharisees said, "By the ruler of the demons he casts out the demons." Then Jesus went about all the cities and villages, teaching in their synagogues, and proclaiming the good news of the kingdom, and curing every disease and every sickness.

Communion Hymn: Praise the Lord from the heavens;* praise Him in the highest. Alleluia! Alleluia! Alleluia!

Євангеліє: Від Матея 9: 27-35

В той час як Ісус відходив звідти, слідом за ним пустилися два сліпці й кричали: "Помилуй нас, сину Давидів!" І коли він увійшов до хати, сліпці приступили до нього, а він спитав їх: "Чи віруєте, що я можу це зробити?" – "Так, Господи!" - кажуть йому ті. Тоді він доторкнувся до їхніх очей, мовивши: "Нехай вам станеться за вашою вірою!" І відкрились їхні очі. Ісус же суворо наказав їм: "Глядіть, щоб ніхто не знав про це." Та ті, вийшовши, розголосили про нього чутку по всій країні. А як вони виходили, приведено до нього німого, що був біснுவатий. Коли ж він вигнав біса, німий почав говорити, і люди дивувалися, кажучи: "Ніколи щось таке не об'являлося в Ізраїлі!" Фарисеї ж говорили: "Він виганяє бісів князем бісівським!" Ісус обходив усі міста і села, навчаючи в їхніх синагогах, проповідуючи Євангелію царства та вигоюючи всяку хворобу й недугу

Причасний: Хваліте Господа з небес,* хваліте Його на висотах. Алилуя! Алилуя! Алилуя!

On Dignity and Freedom: A Pastoral Letter of the Ukrainian Catholic Bishops of the United States for the 250th Anniversary of American Independence

As the United States celebrates 250 years of independence, we, the Ukrainian Catholic Bishops of the United States, offer these reflections on America's founding ideals, on the Ukrainian community that has been part of this nation's story for seven score years, and on the responsibility of each generation of Americans, including the present one, to safeguard and renew the freedoms with which it has been entrusted.

From its beginning, the American experiment has rested on the belief that every person possesses certain inalienable qualities and rights simply because he or she is a human willed into being by God. As bishops, we affirm this God-given dignity and these inherent rights. God created each of us out of love, conferring immeasurable value upon every "unique and unrepeatable" person, as St. John Paul II reminds us. The love of Christ, most fully revealed on the Cross, is not only the source of our salvation, but also the foundation of human dignity and the basis for the rights that belong to every person.

Про гідність і свободу: Душпастирський лист єпископів Української Католицької Церкви у США з нагоди 250-ї річниці Незалежності Америки

У час, коли Сполучені Штати Америки відзначають 250 років незалежності, ми, єпископи Української Католицької Церкви у США, пропонуємо ці роздуми про ідеали, на яких заснована Америка, про роль української спільноти, яка вже сто сорок років є частиною історії країни, та про відповідальність кожного покоління американців, зокрема й нинішнього, берегти й оновлювати довірені йому свободи.

Від початку американський експеримент спирався на переконання, що кожна людина наділена невід'ємними якостями й правами лише тому, що вона людина, покликана до буття Богом. Як єпископи, ми ще раз бажаємо підтвердити Богом дану гідність і невід'ємні права людини. Бог створив кожного з нас з любові і дарував безмірну цінність кожній «унікальній і неповторній» особі, про що нагадує нам святий папа Іван Павло II. Христова любов, найповніше виявлена на хресті, є не лише джерелом нашого спасіння, а й основою людської гідності та підставою прав, які належать кожній людині.

Rooted in the enduring teachings of the Gospel, we offer these reflections as Ukrainian Catholics and as Americans. We look to the moral vision that helped shape the United States, the legacy of the Ukrainian-American faithful who came before us, the witness of Ukraine today, and the challenges facing the United States in the present moment.

Above all, we wish to offer a practical invitation, a call to action: to bring the love of Christ into daily life, into our families, our communities, and our civic responsibilities. Only such love can leaven our political inheritance and social life, providing the basis for renewal, both personal and national. Only such love can revive our hearts, strengthen our common life, and foster a society that reflects the dignity of every human person.

The men who gathered in Philadelphia in 1776 were not only making a political choice; they were taking a moral stand. The Declaration's famed preamble does more than explain why governments exist; it also asserts for whose sake they exist—namely, for the sake of human beings, who are created equal by God and who possess rights that no tyrant can strip away.

The power of these ideas is attested both by the words themselves and by the response they received among the men and women who embraced the American project, who dared to leave behind the comfortable or familiar to build a new kind of nation, one shaped by a specific vision of what it means to be human. They blazed a trail. For their successors, merely to follow that trail is insufficient; the path must be continuously repaired and improved, broadened and lengthened.

Hence, the responsibility of maintaining and extending the Founders' vision, of honoring and building upon preceding generations' achievements, belongs to all Americans today. Reading the Declaration, Americans are invited to a just civic pride: not pride in power or wealth, but pride in an idea flowing from the divine gift of human dignity.

The American Dream, at its best, is not a dream of material achievement and cannot be measured as such. Rather it is the dream of a just world, in which these God-given rights are the basis of government and society. This is an American Dream worthy of continuous recovery and renewal.

Anyone visiting Washington, D.C., can find these words inscribed in Ukrainian on the base of

Закорінені у євангельському вченні, ми пропонуємо ці роздуми і як українці-католики, і як американці. Ми звертаємося до моральної візії, що допомогла сформувати Сполучені Штати Америки, до спадщини наших попередників у вірі, до свідчення сучасної України та до викликів, які нині постають перед Сполученими Штатами.

Понад усе ми прагнемо дати практичне запрошення й заклик до дії: щоб любов Христова була присутня в повсякденному житті, у родинах, спільнотах, і проявлялася в наших громадянських обов'язках. Лише така любов може стати закваскою для політичного й суспільного життя, дати основу для оновлення особистого і національного. Лише така любов може оживити наші серця, зміцнити наше спільнотне життя й сприяти розвитку суспільства, у якому увиразнюється гідність кожної людини.

Люди, що зібралися у Філадельфії 1776 року, ухвалювали не лише політичне рішення. Вони заявляли моральну позицію. Знаменита преамбула Декларації не просто пояснює, для чого існують уряди, вона стверджує, заради кого вони існують: заради людей, створених Богом рівними і наділених правами, яких жоден тиран не здатен відібрати.

Про силу цих ідей свідчать не лише самі слова, а й відгук, який вони знайшли серед людей, що повірили в американський проєкт, наважилися залишити позаду звичне й знайоме та почати будувати країну, докорінно нову за своєю суттю, з особливим баченням того, що означає бути людиною. Вони проклали шлях. Їхнім наступникам просто йти цим шляхом недостатньо, його потрібно постійно вивиряти й удосконалювати, розширювати й продовжувати.

Тому відповідальність за збереження й розвиток задуму засновників, за повагу до здобутків попередніх поколінь і їхню розбудову лежить сьогодні на всіх американцях. Читаючи Декларацію, американці справедливо сповнюються гордості, не через владу чи багатство, а через ідею, що впливає з божественного дару людської гідності.

Американська мрія в кращому своєму вияві не є мрією про матеріальні досягнення, і виміряти її в такий спосіб неможливо. Радше це мрія про справедливий світ, у якому ці Богом дані права є основою уряду й суспільства. Ця американська мрія гідна постійного оновлення і розвитку.

Кожен, хто відвідує Вашингтон, округ Колумбія, може побачити ці слова, викарбувані українською мовою на постаменті пам'ятника Тарасові Шевченку, який урочисто відкрили 1964 року. Сам Шевченко ніколи не бував в Америці.

the Taras Shevchenko Memorial, which was dedicated in 1964. Yet Shevchenko himself never set foot in America. The famed artist and poet, widely recognized as the father of the modern Ukrainian nation, spent his life in the Russian Empire, fighting against the Russian imperial oppression under which most of his country groaned. Orphaned as a child, having endured serfdom, imprisonment, and cruelty because of poetic protests against tsarist despotism, Shevchenko was keen to perceive, even from afar, the hope that America presented to the world.

For him, America represented a possibility, still to be fully realized, that all human beings could live together with mutual respect for the God-given rights and liberty of all. Shevchenko's perception of the U.S. was discerning: admiring but not naïve. For him America was not just as an imagined community. It was an encounter. The year after writing those famed verses extolling Washington and the American idea, Shevchenko developed a profound friendship with Ira Aldridge, a probolitionist Black actor from New York whose Shakespearean performances met with widespread acclaim throughout Europe. Their memorials in Washington, D.C., stand two and a half miles apart. The Aldridge Theatre at Howard University includes a copy of a portrait of him made by Shevchenko.

Shevchenko dreamed of America as a land of liberty, and within two decades many Ukrainian immigrants would set out across the Atlantic to make this dream a reality. Each wave of migrants arrived with hope in America's promise. Receiving the freedom to exercise their God-given rights, the new Ukrainian-Americans gave back in return. Through grueling labor and enterprise, military service, and contributions to religious, civic, and cultural life, they helped build America while becoming part of its story.

The first large groups of Ruthenians, as Ukrainians then called themselves, arrived in the United States from the Austro-Hungarian Empire in the 1870s. But they did not come with outstretched hands. Their hands were calloused, ready to work. They were peasants from Galicia and Transcarpathia, who had heard from coal company recruiting agents about a land where honest work brought honest wages.

And they contributed to their new home far more than exhausting physical labor. Even if illiterate, they set about building houses, communities, and especially churches.

Славетний митець і поет, якого називають батьком українського народу, провів життя в Російській імперії, де боровся проти гніту, під яким стогнала більшість його земляків. Сирота, кріпак, що зазнав ув'язнення й жорстокості за поетичний протест проти царського деспотизму, Шевченко вмів розгледіти, навіть здалеку, надію, яку Америка несла світові.

Для нього Америка означала можливість, ще не до кінця здійснену, того, щоб усі люди жили разом у взаємній повазі до Богом даних прав і свободи. Уявлення Шевченка про США було глибоко проникливим: він щиро захоплювався, але не був наївним. Для нього Америка не залишалася лише уявною, а стала зустрічю. Наступного року після написання цих знаменитих рядків, що прославляли Вашингтона й американську ідею, Шевченко подружився з Айрою Олдріджем, чорношкірим актором-аболіціоністом із Нью-Йорка, чия гра шекспірівських героїв здобула широке визнання в Європі. Їхні пам'ятники у Вашингтоні стоять на відстані двох з половиною миль один від одного. У театрі Олдріджа в Університеті Говарда й донині зберігається копія його портрета, намальованого Шевченком.

Шевченко мріяв про Америку як про землю свободи, і вже за два десятиліття чимало українських переселенців вирушили через Атлантику, щоб втілити цю мрію в реальність. Кожна нова хвиля мігрантів прибувала з надією. Отримавши свободу реалізувати свої Богом дані права, новоприбулі американці українського походження й самі жертвували у відповідь: важкою працею й підприємливістю, службою у війську, внеском у релігійне, громадське й культурне життя вони допомагали будувати Америку, водночас стаючи частиною її історії.

Перші великі групи русинів, як тоді називали себе українці, прибули до Сполучених Штатів з Австро-Угорської імперії у 1870-х роках. Але прийшли вони не з простягнутими руками, їхні руки були мозолистими, готові до праці. Це були селяни з Галичини та Закарпаття, що чули від рекрутерів вугільних компаній про землю, де чесна праця приносить чесну платню.

І принесли вони на нову землю більше, ніж просто виснажливу фізичну працю. Часто неписьменні, вони бралися будувати дома, громади й особливо церкви.

The first of our parishes in the United States was the Church of St. Michael the Archangel in Shenandoah, Pennsylvania, which was consecrated in 1886 at the initiative of Rev. Ivan Volansky, the first Greek Catholic priest to serve on American soil. Parish after parish followed: in Jersey City, Minneapolis, Hazleton, Kingston, Olyphant, Elmira, Pittsburgh, Philadelphia. By the First World War there were almost two hundred. These churches, though first and foremost temples of worship devoted to the One God in Trinity, also served every facet of community life. They were schools, meeting halls, newspaper offices. Here language was preserved, disputes settled, and children raised in the old ways on new soil.

Eastern Catholics also stepped immediately into American civic life. They founded mutual aid societies that rescued families from destitution long before the American social safety net existed. They established newspapers, choral societies, and cultural organizations that enriched the civic fabric of cities from New York to Philadelphia to Chicago. Ukrainian Americans served in both World Wars, in Korea and Vietnam, in the Gulf War, in the Global War on Terror, and beyond, not as guests of this country but as its sons and daughters.

The post-World War II era brought a wave of political refugees, displaced persons fleeing tyranny and religious persecution: veterans, clergy, intellectuals, those who had survived both Soviet and Nazi occupation, deportation, and genocide.

Others came after the Soviet Union collapsed and the Iron Curtain fell. Most recently, hundreds of thousands have found refuge from the new Russian war against independent Ukraine. Each group brought its own gifts, new voices, and fresh talents. Today many are playing an increasingly visible role in technological and digital breakthroughs.

The 250th year of American independence marks not just an anniversary of America's founding in 1776. It also celebrates the legacy that followed over a quarter of a millennium—including all those Ukrainian-Americans, among them Eastern Catholics, who have contributed to the life of this nation.

In our rapidly changing world, freedom is never secured permanently. Each new generation endowed with freedom must discern how to use that freedom and how to defend it against the forces that would erode or wrest it away.

The Founders understood this. For them, liberty was not an abstract ideal. The Declaration of Independence was also a declaration of war

Першою нашою парафією у Сполучених Штатах стала церква святого Архистратига Михаїла в Шенандоа, штат Пенсильванія, освячена 1886 року з ініціативи отця Івана Волянського, першого греко-католицького священника на американській землі. За нею пішли парафія за парафією: у Джерсі-Сіті, Міннеаполісі, Гейзлтоні, Кінгстоні, Оліфанті, Елмайрі, Піттсбурзі, Філадельфії. До Першої світової війни їх налічувалося майже двісті. Ці церкви, звісно, були передусім храмами почитання Єдиного Бога в Трійці, та водночас служили простором для всіх сфер громадського життя: як школи, зали для зібрань, редакції газет. Тут зберігали мову, вирішували суперечки й виховували дітей у давніх звичаях на новій землі.

Східні католики також одразу долучилися до американського громадського життя. Вони засновували товариства взаємодопомоги, що рятували родини від злиднів задовго до появи американської системи соціального захисту. Вони засновували газети, хори й культурні організації, що збагачували громадське життя міст Нью-Йорка, Філадельфії й Чикаго. Американці українського походження служили в обох світових війнах, у Кореї та В'єтнамі, у Перській затоці, у глобальній війні з тероризмом та в інших конфліктах, не як гості цієї країни, а як її вірні сини й дочки.

Період після Другої світової війни приніс нову хвилю політичних біженців, що тікали від тиранії й релігійних переслідувань: ветеранів, духовенство, інтелектуалів, тих, хто пережив і радянську, і нацистську окупацію, депортацію й геноцид. Ще інші прибули після розпаду Радянського Союзу й падіння залізної завіси. Найновіша хвиля, сотні тисяч людей, знайшла тут притулок від російської війни проти незалежної України, яка триває й досі. Кожна група несла свої дари, голоси й таланти. Сьогодні українці відіграють дедалі помітнішу роль у технологічній і цифровій революції.

250-та річниця незалежності знаменує не лише заснування Америки. Вона вшановує й багату спадщину, що триває вже понад чверть тисячоліття, та внесок усіх, хто творив цю країну, включно з американцями українського походження, серед яких і вірні нашої Церкви.

У нашому світі, що так швидко змінюється, не можна вважати, ніби свобода забезпечена назавжди. Кожне покоління, що живе в свободі, мусить наново визначити, як цю свободу використовувати і як захищати її від сил, що прагнуть підточити чи відібрати її.

against any tyranny that would deny the American people their God-given rights.

Today, Ukraine is making the same declaration. Ukrainians are not fighting for territory alone. They are fighting for the same truths that the Founders called self-evident: that human beings are created equal, that their rights come from God and not from governments, and that no empire has the authority to extinguish them.

Freedom is not free. Americans have known this and have paid for it in blood throughout their history. Today Ukrainians are paying the same price in their own blood. Their struggle, however, is not for Ukraine alone. It is a witness to the world that the principles of the American founding are not the property of one nation or one moment in history. They are universal, and they are always worth defending.

The words of Venerable Andrei were uttered 105 years ago in the city that is both the birthplace of the United States and the center of the Ukrainian Catholic Church in America. And they still speak to us today. They address all Americans living through a time of acute political and social dissonance, a turmoil that points to a deeper problem - a spiritual problem, one which Arch-bishop William E. Lori of Baltimore in a recent pastoral letter identifies as a "crisis of hope, identity, and communion" (*In Charity & Truth: Toward a Renewed Political Culture*, 2026).

What is needed today to rebuild the "unity and respect for authority and legitimate leadership" of which Venerable Andrei speaks? What kind of leadership engenders authentic respect? The solution lies not in displays of power, postures of dominance, or louder argument, but in close and compassionate accompaniment of the people, with hearts open to the poor and weak. The solution also requires genuine reflection that is noble in its point of departure and in its aims, manner, and method. Such reflection elevates and ennoble all participants. And it requires true listening, without preparing a response while the other is still speaking. Such reflection appeals for the kind of solidarity that goes beyond tolerance and extends to genuine accountability for one another.

This type of listening and solidarity are nothing but expressions of love. God, who is himself Love (1 Jn. 4:8), is the ultimate Listener—he is ever patient with our prayers, our laments, our groans. And what greater expression of solidarity is there than the Incarnation of Jesus Christ?

(to be continued...)

Засновники Америки це розуміли. Для них свобода не була абстрактним ідеалом. Декларація незалежності стала водночас і актом оголошення війни проти тиранії, що заперечувала американському народові його Богом дані права.

Україна сьогодні свідчить про те саме. Українці борються не лише за територію, а й захищають істини, які батьки-засновники назвали самоочевидними: що люди створені рівними, що їхні права походять від Бога, а не від урядів, і що жодна імперія не має влади їх знищити.

Свобода не буває безкоштовною. Американці це знають і платили за неї кров'ю впродовж своєї історії. І українці сьогодні платять кров'ю. Та їхня боротьба точиться не лише заради України. Вона є свідченням світові, що принципи, на яких заснована Америка, не є власністю одного народу чи одного моменту в історії. Вони універсальні, і за них завжди варто боротися.

Ці слова митрополита Андрея пролунали 105 років тому в місті, яке одночасно є колискою Сполучених Штатів і осередком Української Католицької Церкви в Америці. І вони промовляють до нас донині. Вони звернені до всіх американців, що переживають час гострого політичного й суспільного сум'яття. Це сум'яття вказує на глибшу, духовну проблему, яку архієпископ Балтиморський Вільям Лорі у своєму нещодавньому пастирському листі назвав «кризою надії, ідентичності й спільноти» («У милосерді та правді: до оновленої політичної культури», 2026).

Що потрібно сьогодні, щоб відбудувати «єдність і пошанування влади й авторитету», про які говорить митрополит Андрей? Який провід здатен викликати справжню повагу? Він полягає не в демонстрації сили, не в позах панування чи гучнішій суперечці, а в близькому й співчутливому супроводі людей, із серцем, відкритим до бідних і слабких. Це вимагає також щирих і шляхетних роздумів, які підносять і ушляхетнюють усіх учасників. І це вимагає справжнього слухання, не обдумуючи відповіді, поки інший ще говорить. Такі роздуми закликають до солідарності, що виходить за межі толерантності й переростає у справжню відповідальність одне за одного.

Таке слухання й така солідарність є не чим іншим, як виявами любові. Бог, Який є Любов (1 Ів. 4:8), є найдосконалішим Слухачем: Він завжди терплячий до наших молитов, нарікань, зітхань. І хіба може бути більше вираження солідарності, ніж Воплочення Ісуса Христа?

DIVINE LITURGY SCHEDULE:
July 12th - 18th

Sunday, 12 (Seventh Sunday after Pentecost; Martyrs Proclus & Hilary)

8:30 AM Divine Liturgy (Eng.).....For Our Parishioners

10:00 AM Divine Liturgy (Ukr.)

Health & God's Blessings for Olga.....Wynarczuk family
Health & God's Blessings for Hrenyukh, Bidnyk, Romanyak, Rud', Hawryluk, Dyakiv,
Voynarovskyy, Pelekhatyy, Krisa family.....
Health & God's Blessings for Yuriy, Natalia, Krystina, Patrick, Charley, Dillan, Adrian, Lilia,
Mykola, Maddy, Sofia, Yuriy, Iryna, Ben, Mila.....family
Health & God's Blessings for Volodymyr, Olha, Volodymyr.....family

Monday, 13 (Synaxis of the Archangel Gabriel)

8:00 Health & God's Blessings for Petro, Sofia, Bohdan, Stefania, Oles'.....grandparents
Health & God's Blessings for Ostap, Kateryna, Danylo, Anna, Juliana, Andriana.....

Tuesday, 14 (Holy Apostle Aquila)

8:00 +Julia Loniewska.....daughter Anna & family
+Andrey Pinkowsky.....Stefania Fedenyshyn

Wednesday, 15 (+Holy Grand Prince Volodymyr of Kyiv)

8:00 +Alexandra Stebelsky (1st anniversary).....Zirka & Orest Kos
+Stefania Sawchyn & deceased family members.....Doll family

Thursday, 16 (Holy Priest-Martyr Athenogenes and His Ten Disciples)

8:00 +Helena Ciok (40th day) PAN.....niece Krystyna Kokoszka & family
+Maria Soroka.....Roman & Anna Myhal

Friday, 17 (Great Martyr Marina)

8:00 +Andrey Pinkowsky.....Doll family
+Volodymyr Sharko.....Doll family

Saturday, 18 (Holy Martyr Hyacinth of Amastris; the Holy Martyr Emilian)

8:00 +Svitlana, Sofia, Yarema, Mykhaylo, Volodymyr, Ivan, Matrona, Petro.....family
+Mykhaylo, Olha, Mykola, Paraskevia.....family
+Deceased Redemptorists.....

5:00 PM

+Yaroslav & Lyubomyr.....family